

Una estàtua per al carrer

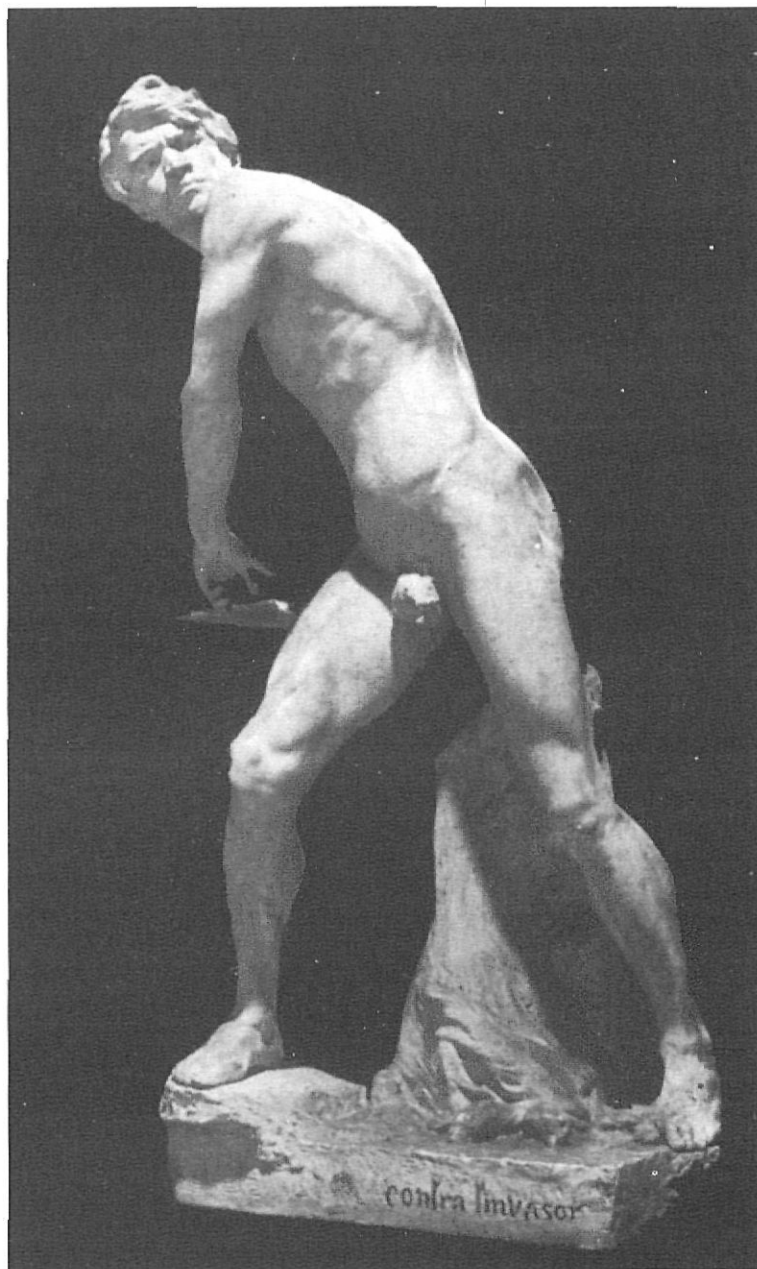
L'escultura de Miquel Blay *Contra l'invasor*, que es troba al Museu d'Art de Girona, té una història que comença a ser coneguda. Encarregada per la Diputació de Girona al gran escultor olotí com a contraprestació d'una beca, va ser feta a París l'any 1891 com un símbol de la resistència gironina a la invasió napoleònica. Carles Rahola, en plena guerra civil, va invocar aquesta estàtua com a símbol de l'oposició gironina a la nova invasió de la ciutat, i el seu article —titulat com l'escultura— va ser una peça de convenció fonamental en el Consell de Guerra que el va condemnar a mort.

El dia 8 de febrer d'aquest any, després d'evocar aquestes circumstàncies en el clima cordial d'una sessió celebrada al Museu d'Art, vaig tenir ocasió de formular una proposta: la de complir la voluntat expressada l'any 1938 per Rahola. Ell, en el seu article, l'havia formulat així: «Escauria de veure-la (l'escultura de Blay) fosa en bronze, a plena llum, engrandida i amb el pedestal adequat, animada i vivent, al mig de l'àgora, per tal que el poble hi veiés a tota hora l'encarnació del seu ferm voler de llibertat».

Aquesta estàtua, posada en un lloc públic de la ciutat, seria a hores d'ara un triple monument: a l'esperit de llibertat del gironí, a l'olotí Miquel Blay (que té escampades escultures arreu del món i no en té cap a Girona) i a la memòria de Carles Rahola, que en el seu alçament pacífic *contra l'invasor* hi va trobar la mort.

La proposta formulada entre amics al Museu d'Art de Girona va rebre des del primer moment una molt bona acollida i va suscitar nombroses reaccions favorables. Els mitjans de comunicació se'n van fer ressò immediatament a les pàgines informatives i també a les columnes d'opinió. En aquest sentit, Jordi Dalmau, al *Diari de Girona*, va suggerir que l'estàtua de Blay podria substituir la dels defensors de la ciutat que s'alça a la plaça de la Independència. I Francesc Ferrer, a *El Punt*, va afirmar que «seria d'un gran interès que l'Ajuntament gironí assumís com a seva aquesta idea i l'estàtua de Blay fos honorada per la seva vàlua artística i també pel seu valor simbòlic».

Ara falta només que les institucions directament concernides vulguin donar a aquesta iniciativa el suport corresponent. No hi ha cap mena de dubte sobre la seva bona disposició, i per tant hem de creure que la proposta, sorgida d'una manera quasi espontània, podrà tenir aviat una concreció oficial i real. Si és així, l'escultura de Blay adquirirà finalment —al cap de cent anys— tot el significat que l'autor va atorgar-li, enriquit amb el que li han afegit els esdeveniments posteriors. Com ha escrit Francesc Ferrer, «una manera pedagògica de fer present la història és materialitzar amb fites urbanes els símbols que representen els capteniments del passat».

«Contra l'invasor»,
de Miquel Blay, 1891.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ